

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1000. Usque Ad Annum 1063

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117956

§. XV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66323)

Interim Ecclesiæ Disciplina peribat, & mores Fidelium magis magisque pervertebantur. Viri nobiles, in Arcibus & Munimentis suis residentes, Ecclesias doctrinam Episcopi audituri non adibant. Ad Monachos in vicinis monasteriis officium Divinum peragentes se conferebant, aut satis ipsis erat Capellanorum suorum, vel Parochorum, Vasallis suis præpositorum, Missis interesse, quos putabant suo arbitrio in officio confirmari vel dimitti posse. Quin etiam decimas aliosque Ecclesiarum redditus ad suum trahebant ærarium. Episcopis nec illos Presbyteros errantes corrigere, multo minus ipsos Optimates, ut Episcopos decet increpare, nec Dioceses visitare, nec ad Synodum celebrandam congregari licebat. Quin sæpe ad arripienda arma, quibus se & agros Ecclesiæ adversus Optimates invasores defenderent, compellebantur.

§. XV.

Simoniam quoque ignorantiae partum illis sæculis omnino fuisse arbitror. Simonia.

*Act. 8. 18.
Et.*

tror. Viro docto & solide Christiano nunquam in mentem veniet, Religionē abuti velle ad acquirendas divitias. Facile enim intelliget, hanc Virtutem altioris esse ordinis, nec ab ea nobis terrena, sed cœlestia Bona proponi. Ipse Simon S. Petro pecunias offerebat, quia cœlestem hanc Doctrinam non capiebat, nam nihil aliud expetebat, quam ut hominibus donum miraculorum communicare posset, unde ipse omnes in sui admirationem raperet, & maximam auri vim cumlaret. Quo rudiores & agrestiores homines sunt, eo magis bonis temporalibus moventur, ac in iis summam felicitatem constituunt. At bona spiritualia & invisibilia stupidis bellissimæ Chimærae esse videntur, quas ridet, nec aliud Bonum solidum, quam quod manibus suis contingere valent, existere arbitrantur. Hinc etiam non aliud mihi in historia occurrit tempus, quo Simonia atrocius grassata sit, quam decimo & undecimo obscurissimis sæculis. Principes, qui jam diu Electiones Episcoporum in sua habebant,

bant potestate, plus pecuniæ offeren-
tibus Episcopatus & Abbantias vende-
bant, & Episcopi, ne data pecunia
sibi periret, pro nata occasione de-
inde compensatione utebantur, acce-
pto pretio Presbyteros ordinantes,
Ecclesias consecrantes, aliaque ad
officium Pastorale pertinentia admi-
nistrantes. Lege Sermonem Silve-
stri II. Papæ ad Episcopos directum. *Hist. lib.*
Homines, qui Fidei veritate leviter *LVIII.*
tanguntur, ex nihilo sapientissime ali- *S. II.*
quid facere sibi ipsis videntur, cum *Mabill. ann.*
voces pronunciando & cæremonias *to. 2. p. 239.*
peragendo magnas opes congerunt,
aliorumque Sacramenta gratis confe-
rentium simplicitatem derident.

Porro Simonia nullo non tempo-
re perniciem attulit Christianæ Disci-
plinæ & morum Doctrinæ, cujus Re-
gula prima est, divitias contemnere,
& abjicere, aut saltem affectum ad ea,
quæ possidemus, dimittere. Quis
enim Doctrinam usque adeo sublimem
Fideles docebit, si illi, quorum esset
alios docere, eam ignorent? id est, si
ipsum Sal terræ corruptum sit? Quis

Hist. Eccles. Tom. XIV.

Kk econ-

econtra divitias non appetat, si primas Dignitates & subsellia non scientiæ, non virtuti, sed pecuniæ & favori obtingere viderit? Ita vitioso & funesto circulo ignorantia ac cordis corruptio Simoniam pariunt, & Simonia vicissim ignorantiam & virtutis contemptum fovet.

§. XVI.

Hinc etiam tria hæc vitia Simoniam, Optimatum latrocinia, & Clericorum incontinentiam Viri Sancti undecimi Sæculi majore præ ceteris virium conatu oppugnabant; sed ignorantia antiquæ Disciplina causa fuit, quod in electione congruæ medicinæ erratum fuerit. Duo ad tollenda tanta mala in Ecclesia supererant remedia, poenitentia, & censuræ in illos, qui poenitentiam recipere detrectarent. Poenitentia Canonica usus, cujus exempla retuli, adhuc dum sub finem Sæculi undecimi vigebat, & tantum abest, ut quisquam eam plus æquo rigidam esse conquereretur, ut potius non nemo querelas moverit, quod recentiores & nullius aucto-

Pœnitentia.

Alex. II. ep. 29. 30. &c.

Petr. Dam. Opusc. VII. c. 10. 11.